

Tale til besvarelse af SOU alm. del samrådsspørgsmål AW-AØ den 29. april 2010

Det talte ord gælder.

Der er stillet 6 spørgsmål, som jeg vil besvare samlet. Spørgsmålene handler alle om kommunernes tilsyn med private opholdssteder.

Vi har allerede en række regler for, hvad der skal indgå, når kommunerne fører driftsorienteret tilsyn med et anbringelsessted. Og de regler imødekommer, så vidt jeg kan se, i høj grad de spørgsmål, som er stillet.

Som det er nu, har den stedlige kommune både ret og pligt til at efterse både økonomi, organisering, de fysiske rammer og pædagogikken, når den fører tilsyn med opholdssteder. Og det er selvfølgelig med det formål at sikre, at det enkelte opholdssted - både når det godkendes og løbende herefter - reelt vil være i stand til at yde den indsats, som det er godkendt til.

I forhold til tilsynet med opholdsstedernes økonomi skal den stedlige kommune godkende opholdsstedets budget. Kommunen skal her se på, om budgettet afspejler aktiviteterne på stedet og giver mulighed for at have en passende kvalitet i tilbuddet i forhold til de børn og unge, som man ønsker at modtage. I den forbindelse har den kommunale myndighed fuld adgang til alle oplysninger om stedets økonomi.

Den kommunale myndighed har også fuld adgang til det årsregnskab, som opholdsstedet skal aflægge årligt, og som skal revideres af en statsautoriseret, registreret revisor.

Så kommunen har altså gode muligheder for at sikre, at opholdsstederne har styr på deres økonomi og ikke for eksempel blander andre virksomheders økonomier eller private økonomier ind i opholdsstedets økonomi, sådan som der spørges til i første spørgsmål.

Kommunen skal også føre tilsyn med opholdsstedets pædagogiske arbejde og de pædagogiske metoder, som stedet anvender. Herunder skal kommunen efterse, at personalets sammensætning og faktiske kompetencer gør det muligt at levere det pædagogiske arbejde. I forbindelse hermed kan kommunen også forholde sig til behovet for eventuel efteruddannelse mv.

Det siger sig selv – og det ligger mig meget på sinde – at en anbringelse aldrig bare må være ren opbevaring. Vi må forvente, at børn faktisk udvikler sig og får det bedre under en anbringelse. Derfor er der – ved siden af den stedlige kommunes tilsyn – det tilsyn, som den anbringende kommune skal føre. Det er den anbringende kommune, som skal sikre, at der er den ønskede udvikling hos barnet, at barnet trives, er i de rette pædagogiske rammer og modtager den rette behandling i overensstemmelse med barnets handleplan.

Med Barnets Reform styrkes både det driftsorienterede tilsyn med anbringelsesstedet og det personrettede tilsyn med barnet.

Det tydeliggøres, at det driftsorienterede tilsyn ikke kun skal handle om økonomi og fysiske rammer, men også skal se på pædagogik – herunder fx om den pædagogiske indsats på stedet giver børnene de bedste muligheder

for en stabil voksenkontakt, opbygning af sociale relationer, sundhed, trivsel, skolegang osv. Og fremover skal der ske mindst ét *uanmeldt* tilsyn årligt.

Samtidig skærper vi minimumskravet til det personrettede tilsyn med det anbragte barn – fra ét til to besøg årligt. Ved disse tilsyn skal der føres en samtale med barnet, uden at der er personale fra anbringelsesstedet til stede.

Uanset hvilken indsats, man sætter i gang, så skal hensynet til barnets bedste altid veje tungest. Og det må aldrig vige for økonomiske hensyn. Barnet skal altid have den hjælp og behandling, som det har behov for. Og som før nævnt, er det den anbringende kommunes ansvar at finde det rette anbringelsessted og løbende følge op på, at indsatsen følger handleplanen for det anbragte barn.

Og til spørgsmålet om at ændre den økonomiske byrdefordeling mellem stat og kommune – jeg går ud fra, at der menes via en refusionsordning – så vil jeg minde om, at vi allerede i dag *har* en refusionsordning. Denne refusionsordning er indrettet, så kommunerne mindst muligt påvirkes af økonomiske incitament, når de træffer afgørelse om en foranstaltning. Formålet med ordningen er, at den skærmer kommunernes økonomi i de særligt dyre enkeltsager – og det gælder også for de dyre anbringelsessager.

Så afslutningsvist vil jeg sige, at ansvaret for at sikre kvalitet på opholdsstederne ligger hos kommunerne. Og det mener jeg er hensigtsmæssigt sådan. Kommunerne har gode muligheder for at sikre, at kvaliteten på opholdsstederne er høj, og at det pædagogiske arbejde på stedet løbende udvikles. Og med ændringen af tilsynsreglerne i Barnets Reform gør vi mulighederne herfor endnu bedre.